

jések e színváltozatok első éveit, keresztezések, a szín miatti megalkuvások nyomait teljesen még ma sem sikerült mindenütt eltüntetnünk. Sárga kingeket a fajta őshazája csak keveset juttatott és azokat sem a legjobb minőségben a magyar tenyésztőknek. Tudtommal először Körmen-di László kapott sárga kingeket az USA-ból. Kiváló minőségű madarakat importált e sorok írója Nyugat-Németországból a Maisch-féle állományból 196., 1970. és 1971. évben. Sajnos a mostoha tartási lehetőségek nagyobb állomány kialakítását ezekből a madaraktól nem tették lehetővé, a színváltozat iránti érdeklődés azonban szinte a fehérekét is felülmúlta, s egy időben az addig nagyon szép, hiszen az eredeti amerikai madaraktól származott, fehér állományban komoly hanyatlás jelei kezdtek mutatkozni. Közben megindult a közeli szocialista országokból az érdeklődő és vásárolni óhajtó tenyésztők áramlása elsősorban a fehér kingeket tenyésztők felé. Az NDK-ból, Jugoszláviából, Romániából, Csehszlovákiából, de jöttek Ausztriából is nagyon sokan, és nem egy kiváló példány otthonra lelt náluk a magyar king galambok közül.

A klub- és egyesületi tagok a klubalakulás első éveiben, elsősorban a fáradhatatlan titkár, dr. Mohácsy Gyula, akit mindnyájan maradék és fenntartás nélkül tiszteltünk, szeretünk, munkálkodása következtében havonta összejöttünk. Még élénken élnek az emlékezetemben ezek a vasárnap délelőtti hangulatos, baráti összejövetelek, hol a Duna-parti Várkert Kioszkban, hol a VIII. kerületi Borharapóba, amelyeken a komoly szakmai beszélgetések mellett, ezek szüneteiben, előtte és utána se vége, se hossza nem volt a baráti heccelődéseknek, egymást ugrató fogadásoknak és ezeket követő koccintgatásoknak.

Sajnos, nem a king galambokkal összefüggő, hanem egyéb problémák, hiúság és egyéb emberi gyengeségek, rosszindulatú híresztelések ezt az addig baráti társaságot egymás ellen hangolták, egymással szembe állították, széthullott a klubtagság, majd szegény Mohácsy Gyula halála után

meg is szűnt a klub minden működése.

A kingtenyésztés, a fajta terjedése azonban időközben már túlnőtt e szűkké vált tenyésztői kör keretein, és észrevétlenül szinte az ország minden egyesületében hatalmába kerítette a tenyésztők nagy csoportjának a szívét. Érthető, hogy szinte belső törvényszerűséggel és szükségszerűséggel jelentkezett a klub újraalakítása iránti tenyésztői igény. Ez 1974-ben az országos kiállítás alatt meg is történt. Az akkor kiadott új szövetségi alapszabály – véleményem szerint – helytelenül nagyobb számú tenyésztőnek a vezetésbe, tehát a klub vezetésébe is, a bevonását megnehezítette. Így lett, az alakuló gyűlésen részt vett tenyésztők akarata ellenére, az újonnan alakult fajtaklubnak szinte csak egyetlen tisztségviselője, majd minden terhének hordozója a titkár. Lassan újra megindult a klubélet és a kezdeti nehézségek után végre a klub vezetését átvevő Rép

László, mostmár harmadszor is újraválasztva közmegelegedésre vezeti a tenyésztők mind nagyobb számának időnkénti összejöveteleit és irányítja a klub egyre javuló munkáját, szélesedő, mostmár nemzetközi kapcsolatait is. Évenként megrendezi a klubkiállítást és ezen olyan díjakat nyernek a legszebb madarak, amilyeneket hazai viszonyok között nem igen lehet találni. Ez évben az országos kiállítás keretében rendezte a klub a kiállítást – természetesen a Szövetség főtitkárával való előzetes megbeszélés után – s a kiállított madarak értékelésére az NDK Szövetségének Kingklubja két speciális kingbíráját hívta meg a klub titkára, hogy ezzel is hozzájáruljon a két Szövetség vezetőinek egyébként is szoros együttműködéséhez. A klub élete, a benne folyó munka jól halad, a tagság létszáma évről évre növekszik, ami elsősorban a klub titkárnak és munkatársainak lelkes tevékenységére utal.

Ma Magyarországon, egész bizonyossággal állíthatom, bár ezen a téren semmiféle felmérést nem végeztem, a legközkedveltebb, a legelterjedtebb galambfajta a king. A king-

tenyésztők száma hazánkban százra tehető, talán megközelíti vagy túl is haladja az ezret, a klubtagság létszáma, emelkedő tendenciát mutatva ugyan, csak 60–70 között mozog. Nem értik vagy érzik a tenyésztők, hogy egy, az egész világon tenyésztett fajta egységes tenyésztési egységes bírálata alapos és állandó nemzetközi tájékozódást és a fajta standardjának, esetleges újabb és újabb alakulásának folytonos figyelemmel kísérését igényli. Minthogy pedig ezt nem teszi, nem is teszi minden tenyésztő, kellenek, kell, hogy legyenek őrállói a fajtának, akik maradék nélkül tovább adják azt, ami a fajtát illetően a nagyvilágban történik.

Az a pár év, amíg a klub tevékenysége szünetelt, nemcsak a fajta elterjedését, de annak a nemzetközi szinttől, a standardtól bizonyos tekintetben az elhajlását is eredményezte. Eleinte, amikor szinte évenként jöttek az újabb és újabb importmadarak a fajta őshazájából, ez a részély fel sem merült bennünk. Később azonban közel tíz esztendőre az ősforrással való élénk kapcsolat szünetelt, és bizony ez, elsősorban a fehérek alakulásában, a hát megnyúlásában, rogyant lábállásban, az ezüstök szemének a késsel való együtt tenyésztés miatti megemelésében, de főleg az utóbb nagyban elterjed sárgák egész formájában, a tollazat színében, testének egész alakulásában szemmel láthatóvá vált. Ezt a mai klubvezetés teljes tisztasággal látja és azért is küzd, hogy king galambjaink akármilyen szűk nemzetközi összehasonlításban is világítsák ki a legmagasabb elismerést. Igyekszik összefogni – és nem is a kertelenül – a tenyésztőket, magukat, akik nemcsak szeretik a király és anyiunk által kedvelt galambfajtát, hanem felelősséget is éreznek ennek hazánkban való alakulásáért. Valószínűleg ennek is köszönhető a legutóbbi időkben a fehér king importjának a reneszánsza, megújulása. Sok tenyésztő jó mélyen a zsebébe nyúlt és nyúl újra meg újra, hogy Amerikából, Kanadából, Nyugat-Németországból és máshonnan is újabb